Dan Merisca
Ultimul cîntec

Orchestra tăcu şi pe scena învelită în catifea albastră apăru prezentatorul.

Într-un colţ cineva chemă chelnerul; voia un pahar cu apă. Lebăda neagră din bazinul placat cu marmură - aflat în mijlocul meselor - îşi înfoie penele.

- Doamnelor şi domnilor, veţi putea asculta acum ultima creaţie în materie de muzică şi în general. Şansa dumneavoastră este cu adevărat unică. Domnul K. este cel care are onoarea să v-o facă, chiar acum, cunoscută… Domnule K., vă rog - e timpul - poftiţi pe scenă, adăugă prezentatorul, după care începu să bată din palme pentru a-i antrena şi pe ceilalţi.

De la una dintre mese se ridică un om; urcă cele cîteva trepte şi pătrunse în pătratul de lumină verzuie. Nu era genul de persoană pe care să ţii minte că ai mai văzut-o pe stradă. Purta un fel de frac cenuşiu, iar manşetele albe din linţoliu făceau ca impresia de îmbrăcăminte desuetă să fie şi mai puternică.

- Domnule K., ce ne veţi prezenta deci în seara aceasta?

În partea cealaltă a sălii, barmanul se sprijinise de maneta filtrului de cafea şi privea indiferent spre scenă.

- Voi încerca… nu ştiu cum să vă spun; mi-e destul de greu să explic ce se va întîmpla, articulă cu timiditate şi tristeţe. Vă promit însă că nu va fi nimic brusc, care să vă şocheze. De fapt, nici n-o să vă daţi seama. Voi cînta ceva. Dar nu aceasta e important, ci faptul că veţi fi martorii ultimei melodii care se va cînta. În realitate, melodia aceasta nici măcar nu există acum. Ea va lua naştere chiar în timp ce o voi interpreta. Creaţia şi consumarea ei va avea loc în faţa dumneavoastră, pentru dumneavoastră şi odată cu dumneavoastră. Vă iubesc!

- Vă mulţumim din suflet! zise prezentatorul, după care ieşi din pătratul său de lumină şi dispăru pentru totdeauna în spatele cortinei.

Domnul K. privi spre stînga, dar, probabil, nu găsi ceea ce căuta. Îşi întoarse din nou faţa spre public. În sfîrşit, cineva urcă pe scenă aducîndu-i o cutie voluminoasă. Îşi scoase instrumentele din ea.

După cîteva clipe de linişte, oamenii de la mese începură să asculte primele sunete, care nu se comparau cu nimic, ale ultimei melodii.

Dar nimeni nu luase în seamă cuvintele domnului K., nici barmanul care între timp găsise sub tejghea cîteva sandvişuri cu ou, iar acum le mînca absent. Mîine, ca şi ieri, acelaşi spectacol. Aceiaşi clienţi. Poate, alt muzician.

În bazinul cu apă fluorescentă din centrul localului, lebăda îşi vîrîse lungul ei gît în apă.

- sfarsit -